

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s.** so sídlom **v Kežmarku, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130**, zastúpený advokátskou kanceláriou *Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95*, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom **v Bratislave, Prievozská 32**, o preskúmanie zákonnosti **rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 2. marca 2011 č. SK/0017/99/2011**, o odvolaní žalobcu proti **rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/22/2011-53 zo dňa 25. mája 2012**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/22/2011-53 zo dňa 25. mája 2012, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa

– Obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 30. novembra 2010, č. P/0363/07/10. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že Obchodná inšpekcia Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 30. novembra 2010 rozhodol tak, že uložil žalobcovi pokutu vo výške 10 000 Sk (zrejme eur) za porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej Národnej rady č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa alebo zákon č. 250/2007 Z. z.).

Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný preskúvaným rozhodnutím zo dňa 2. marca 2011 ako príslušný odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok) zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že za porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa uložil žalobcovi pokutu vo výške 8000 eur.

V odôvodnení preskúvaného rozhodnutia žalovaný konštatoval, že zistil dôvod na zmenu napadnutého prvostupňového rozhodnutia, keď upustil od postihu žalobcu za porušenie povinností podľa § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, a preto znížil aj výšku uloženého postihu na sumu 8000 eur. Uviedol, že v dňoch 18. februára 2010 a 23. marca 2010 bola v prevádzkarni žalobcu vykonaná kontrola zameraná na prešetrenie podnetu spotrebiteľa číslo 1003/2009 smerujúceho voči žalobcovi, ktorou kontrolou bolo zistené, že žalobca ako veriteľ v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytuje spotrebiteľom úvery aj na nákup motorových vozidiel; pisateľ podnetu uzatvoril s predajcom AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. – žalobcom, písomnú Kúpnu zmluvu č. 120094097 zo dňa 28. augusta 2009 a súčasne zmluvu o spotrebiteľskom úvere označenú ako Zmluva a Zmluva o zabezpečení číslo 120094097 zo dňa 28. augusta 2009, z charakteru ktorých vyplýva, že ide o spotrebiteľské zmluvy, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže individuálne ovplyvniť a zároveň o závislé spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pri tom istom rokovaní, majú za to, že na tieto zmluvy sa vzťahuje právna úprava spotrebiteľských zmluvu podľa §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ), pričom na zmluvu o spotrebiteľskom úvere sa

vzťahuje aj osobitná úprava zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný dospel k záveru, že žalobca pri dojednávani zmluvy o spotrebiteľskom úvere so spotrebiteľom použil 1/ neurčitú podmienku, 2/ podmienku v rozpore so zákonom, 3/ neprijateľnú podmienku a 4/ uprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, vychádzajúc zo zistených skutočností, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril spotrebiteľ so žalobcom je naviazaná a vzájomne prepojená s kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a predajcom - spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. – žalobcom, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla DAEWOO NUBIRA 1,6 SX rok výroby 2000 od predajcu za dohodnutú kúpnu cenu 3148,00 eur, z kúpnej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ pri podpise zmluvy zložil predajcovi zálohu vo výške 944,40 eur, pričom doplatok kúpnej ceny vo výške 2203,60 eur mal doplatiť z pôžičky, ktorú mu na ten účel mal poskytnúť žalobca. Žalovaný na základe uvedeného a z čl. V. kúpnej zmluvy považoval za nepochybné, že spotrebiteľ podpisom kúpnej zmluvy prejavil vôľu uzavrieť so žalobcom zmluvu o pôžičke vo výške zodpovedajúcej tomuto doplatku. Ďalej žalovaný uviedol, že z formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s obsahom ktorého bol žalobca povinný jednoznačne, prehľadne a nezavádzajúco informovať spotrebiteľa o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere porovnaním obsahu údajov v bode 2A a v bode 2B formulára zistil, že podmienka v bode 2A nekorešponduje s podmienkou podľa bodu 2B a teda zistil, výška poskytnutého úveru 2959,12 eur nekorešponduje s výškou čerpaného úveru, ktorý má byť čerpaný vo výške doplatku kúpnej ceny 2203,60 eur, z ktorých dôvodov podmienky vo vzájomnej súvislosti trpia vadami prejavu vôle tým, že ich obsah je vyjadrený tak neurčito, že tento nedostatok nemožno odstrániť ani pomocou interpretačných pravidiel. Ďalej správny orgán považoval za preukázané, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere v poslednej jej časti „Spôsob financovania“ je uvedené že klient podpisom zmluvy a zmluvy o zabezpečení berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny Predmetu financovania vo výške 2230 60 eur a náklady spojené s poskytnutím Pôžičky vo výške 755,52 eur, s poukazom na to, že aj keď predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere má charakter spotrebiteľskej zmluvy, ktorej návrh predkladá žalobca spotrebiteľovi, výška spotrebiteľského úveru ako hlavného predmetu plnenia zmluvy musí byť so spotrebiteľom dojednané individuálne. Z uvedeného vyvodil záver, že absencia jednoznačnej dohody žalobcu so spotrebiteľom o výške spotrebiteľskou úveru je spôsobilá ohroziť ekonomické záujmy spotrebiteľa v prípade, ak žalobca do celkovej výšky úveru zahrnie náklady, ktoré nie sú v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom,

čo považoval v rozpore s § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru žalovaného podmienka, podľa ktorej mal spotrebiteľ zaplatiť tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur vykazuje znaky neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. a/ OZ, vychádzajúc zo zistenia, že formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náklad spojený s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur, spotrebiteľ teda o ňom pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere informovaný nebol, považujúc podmienku, podľa ktorej žalobca zahrňa do výšky úveru aj náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur za podmienku, ktorá priamo odporuje zákonu s poukazom na § 2 písm. a/, c/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom k uvedenému správny orgán dospel k záveru, že konanie žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru vykazuje znaky nekalej obchodnej praxe, to znamená praxe, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá mohla podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe, ktorú žalobca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti spotrebiteľom poskytuje, majúci za to, že ku konaniu v rozpore s odbornou starostlivosťou došlo zo strany žalobcu tým, že pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienku v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a spotrebiteľovi upieral právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím vybočil z pravidiel čestnej obchodnej praxe, lebo nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať. Žalovaný konštatoval, že uvedeným konaním došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/, c/ citovaného zákona, v zmysle ktorého za nekalú obchodnú praxu sa považuje obchodná praktika, ktorá je v rozpore s odbornou starostlivosťou a môže podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, za ktoré porušenie zákonných povinností zodpovedá žalobca v plnom rozsahu s poukazom na § 2 písm. b/, bod 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Ďalej žalovaný citujúc § 2 a § 4 ods. 1 zákona číslo 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon 128/2000 Z. z.) a poukazom na § 8 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že tvrdenia žalobcu o prekročení právomoci prvostupňovým správnym orgánom pri vydávaní rozhodnutia sú neopodstatnené, keď z právnej úpravy § 2 zákona č. 128/2002 Z. z. a z § 8 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že SOI je zverená aj kontrola zmluvných podmienok predkladaných spotrebiteľom zo strany veriteľov podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a z poznámky pod čiarou k § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002

Z. z. súčasne vyplýva že SOI kontroluje vnútorný trh podľa osobitných predpisov, medzi ktorými je uvedený Občiansky zákonník. Ďalej uviedol, že správny orgán prvého stupňa nerozhodoval o neplatnosti právnych úkonov podľa § 37 a § 39 OZ, ale použil všeobecnú zákonnú úpravu o náležitostiach právnych úkonov ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia a teda aj záverov, ku ktorým dospel po posúdení podmienok predkladaných spotrebiteľom. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia záverom konštatoval, že dospel k záveru, že právne závery prvostupňového správneho orgánu majú dostatočnú oporu v skutkových zisteniach ako aj relevantných právnych predpisoch.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 1 ods. 1, v spojení s § 2 písm. u/, p/, s § 7 ods.1, 2 písm. a/, b/, s § 20 ods. 1, a s § 24 ods. 1, 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a súčasne v intenciách ustanovení § 1 ods.1 v spojení s § 2 písm. a/, b/ c/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

Krajský súd v danom prípade sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením žalovaného správneho orgánu. Aj podľa názoru krajského súdu žalobca svojim konaním porušil zákaz používania nekalej obchodnej praxe, majúcej za preukázané, že kúpna zmluva aj zmluva o spotrebiteľskom úvere vznikli pri tom istom rokovaní, pričom z kúpnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že doplatok kúpnej ceny vo výške 2203,60 eur mal byť doplatený predávajúcim z pôžičky, ktorú mu na ten účel mal poskytnúť žalobca, ktorá však predstavovala (bez i špecifikácie tak ako to ukladá zákon) sumu 2959,12 eur.

Krajský súd konštatoval, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná, ak pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a poprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov.

Podľa názoru krajského súdu dojednanie neurčitých podmienok vyplýva zo znenia bodov 2A a 2B Formulára, keď v bode 2A je uvedená výška spotrebiteľského úveru 2959,12 eur, v bode 2B je uvedené, že spotrebiteľský úver bude čerpaný prevodom na účet spotrebiteľa na úhradu kúpnej ceny zníženej o sumu uhradenej akontácie (čo je 2203,60 eur), teda podmienka v bode 2A nekorešponduje s podmienkou podľa bodu 2B Formulára, lebo výška poskytovaného úveru 2959,12 eur nekorešponduje s výškou čerpaného úveru, ktorý mal byť čerpaný vo výške doplatku kúpnej ceny t.j. 2203,60 eur, s poukazom na to, že pred

uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so všetkými zmluvnými podmienkami podľa § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch prostredníctvom Formulára (§ 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch).

Ďalej krajský súd konštatoval, že dojednanie podmienky v rozpore so zákonom spočíva v nerešpektovaní § 2 písm. a/, c/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý presne upravuje, čo sa rozumie pod spotrebiteľským úverom (písm. a/) a čo sa rozumie pod celkovými nákladmi spotrebiteľa (písm. c/), keď žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti „Spôsob financovania“ do úveru v sume 2203,60 eur (doplatok kúpnej ceny) zarátal aj sumu 755,52 eur tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré nie sú úverom (uviedol sumu 2959,12 eur).

Krajský súd za dojednanie neprijateľnej podmienky považoval rozpor medzi Formulárom a zmluvou o spotrebiteľskom úvere, s poukazom na právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý v poznámke odkazuje na §§ 52 až 54 OZ). Uviedol, že v konkrétnom prípade Formulár, s ktorým mal byť spotrebiteľ písomne oboznámený so všetkými zmluvnými podmienkami zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred uzavretím zmluvy, neobsahuje údaj - informáciou o nákladoch spojených s poskytnutím pôžičky (755,92 eur) a teda pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľ nebol o nich informovaný. Zdôraznil, že správny orgán nerozhodoval o neplatnosti zmluvy pre neprijateľnú podmienku, ale v zmysle zákona použil výklad pojmu neprijateľná podmienka v súlade s § 53 ods. 4 písm. a/ OZ.

Krajský súd sa taktiež v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím žalovaného, pokiaľ išlo o porušenie práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov, keď žalobca neinformoval spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere (Formulár) ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určite o podstatných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak ako mu to ukladá zákon. Považoval za nepostačujúcu formuláciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti „Spôsob financovania“, kde je drobným písmom uvedené, že spotrebiteľ „berie na vedomie“ že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania vo výške 2203,60 eur a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur, majú za to, že uvedená skutočnosť je spôsobilá privodiť spotrebiteľovi vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil, s poukazom na samotný podnet spotrebiteľa.

Krajský súd rozhodovanie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a žalovaný nemá právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 205 ods. 2, písm. d/, f/ O.s.p.. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol v zmysle žalobného petitu.

Žalobca v dôvodoch odvolania poukázal na skutkové zistenia v danej veci vyplývajúce z administratívneho spisu.

Vytýkal krajskému súdu, že v danom prípade rozhodol nesprávne. Namietal, že súd prvého stupňa ako aj žalovaný nesprávne právne posúdili skutkové zistenia veci, keď konanie žalobcu, ktoré nie je v rozpore so žiadnym predpisom právneho poriadku, posúdili ako nekalú obchodnú praktiku, za ktoré konanie bol postihnutý sankciou.

Tvrdil, že „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“ uvedené na spotrebiteľskej zmluve o úvere a zabezpečení zo dňa 28. augusta 2009 nie sú nákladmi spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. (účinného v čase uzavretia zmluvy) a táto peňažná suma je časťou celkového úveru, ktorý spotrebiteľ dostáva od žalobcu za podmienok dohodnutých v zmluve, zdôrazniac, že táto peňažná suma nemôže byť súčasne úverom aj nákladom spotrebiteľa.

S poukazom na vysvetlivky na vyplnenie formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyhl. č. 620/2007 Z. z. a citujúc § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z. vyslovil názor, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky nie sú ani jednou položkou uvedenou v citovanom ustanovení, jeho postup pri oboznamovaní spotrebiteľa s podmienkami poskytnutia úveru bol preto správny.

Ďalej uviedol, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom kontrolovaný subjekt udáva, že tieto prostriedky poukazuje výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tvrdiac, že žalobca v posudzovanom prípade poskytol spotrebiteľovi úver v celkovej výške 2959,12 eur, táto výška je v zmluve uvedená v časti „spôsob financovania“ ako „Výška úveru celkom“, s ktorou výškou spotrebiteľ súhlasil,

pričom v tom istom podiele zmluvy bol spotrebiteľ súčasne informovaný o tom, aká čiastkach tejto sumy predstavuje „Náklady spojené s poskytnutím pôžičky“.

Zdôraznil, že celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 2959,12 eur, z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 2203,60 eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 755,22 eur - obe položky tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z. z. ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou spotrebiteľ súhlasil.

Dôvodil, že celková výška úveru bola teda jasne a zrozumiteľne v zmluve vyjadrená a žalobca nevie, v čom spočíva zavádzanie, či nepravdivosť daného údaju, poukazujúc na skutočnosť, že žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže, resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru, vysloviac názor, že je v plnej dispozícii zmluvných strán dohodnúť sa na výške poskytnutých prostriedkov tvoriacich výšku istiny každého úveru.

S poukazom na § 2 písm. d/ zákona č. 258/2007 Z. z. žalobca uviedol, že nevidí v čom má spočívať nepravdivosť údajov RPMN, nakoľko v zmysle zákonnej definície je RPMN percentuálne vyjadrenie nákladov spotrebiteľského úveru za rok k pomeru celkových nákladov spotrebiteľa a celkovej výšky spotrebiteľského úveru, doplniac že po dosadení premenených v zmysle definície vzorca na výpočet RPMN je jej výška (20,22 %) vypočítaná správne.

Ďalej vyslovil názor, že pokiaľ ide o ostatné náležitosti zmluvy o úvere, aj tieto boli v plnej miere uvedené tak, aby to zodpovedalo zákonným podmienkam s poukazom na § 4 ods. 2 písm. i/ vtedy platného zákona č. 258/2001 Z. z., keď v danom prípade zmluva o úvere všetky náležitosti obsahuje - v texte zmluvy je uvedená ročná úroková sadzba 33,52 %, výška pôžičky 2959,12 eur, ktorá je istinou úveru a výška nákladov spojených s poskytnutím úveru v sume 755,52 eur, ktorá predstavuje iný poplatok, čím si žalobca svoju zákonnú povinnosť splnil.

Namietal, že súd prvého stupňa tým, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi citovanými v žalobe ako i v odvolaní. Zdôraznil, že na to, aby bola naplnená skutková podstata nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby, je potrebné, aby existovala aspoň potenciálna možnosť, aby si priemerný spotrebiteľ mohol vysvetliť ponúkanú cenu inak, než v skutočnosti je, tvrdiac, že v danom prípade správne orgány, ale ani súd prvého stupňa nijako nevysvetlil, akým iným spôsobom by si mohol spotrebiteľ vysvetliť danú

cenovú ponuku inak než nasledovne: „berie si úver vo výške 2959,12 eur, z ktorého priamo nedostane žiadnu hotovosť, lebo suma 2203,60 eur sa prevedie priamo na účet predávajúceho a suma 755,52 eur priamo na účet sprostredkovateľa úveru a úver vráti tak, že zaplatí 60 mesačných splátok vo výške 94,39 eur.“

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s dôvodmi uvedeným v odvolaní žalobcu. Trval na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ktorým zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ako aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 15. augusta 2011. Vyslovil názor, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť druhostupňového rozhodnutia vydaného v správnom konaní ako aj napadnutého rozsudku krajského súdu.

S poukazom na skutkové zistenia žalovaný zotrval na svojom názore, že žalobca pri dojednávaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere so spotrebiteľom použil neurčitú podmienku, podmienku v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a zároveň upieral spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím žalobca vybočil z pravidiel čestnej obchodnej praxe uznávanej v jeho oblasti činností, keďže nedodržel úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať. Považoval za tendenčné odôvodnenie žalobcu, ktorým vysvetľuje dôvody, prečo výška úveru nekorešpondovala so sumou potrebnou na doplatenie kúpnej ceny vozidla. Tvrdil, že žalobca nerešpektoval zákonom stanovený pojem spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zarátal do úveru aj „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, ktoré by však mali byť zahrnuté do celkových nákladov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s poukazom na to, že v zmluve o úvere bola uvedená iba celková výška úveru v sume 2959,12 eur, ktorú účastník konania uviedol v bode 2A formulára, ktorá však zákonom stanovenému pojmu spotrebiteľského úveru nezodpovedá, pretože v tejto sume sú zahrnuté okrem doplatku kúpnej ceny vo výške 2203,60 eur aj tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur, ktoré však nie sú úverom, dajúc do pozornosti definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z., v ktorej zákonodarca odčlenil finančné prostriedky poskytnuté spotrebiteľovi ako spotrebiteľský úver od celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom.

K namietanej argumentácii žalobcu týkajúcej sa právnej úpravy ustanovenej v § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z. a RPMN žalovaný uviedol, že nevidí dôvod, pre ktorý by mal náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur subsumovať pod jeden z bodov 1- 5 uvedených v § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z., ako aj že nie je mu zrejmý ani dôvod výhrad žalobcu voči konštatovaniu o nepravdivosti údajov o RPMN a o chýbajúcich náležitostiach zmluvy o úvere, keďže správne orgány vo svojich rozhodnutiach, ktoré sú predmetom súdneho konania, k takýmto záverom nedospeli.

Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu, že „priemerný spotrebiteľ si nemohol vysvetliť ponúkanú cenu inak ako v skutočnosti bola“. Zastával názor, že v správnom konaní bolo relevantným spôsobom spochybnené predmetné tvrdenie žalobcu, pretože spotrebiteľovi boli poskytnuté nejednoznačné informácie o výške poskytnutého úveru, pretože žalobca do výšky úveru zarátal aj náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré však nie sú úverom, dajúc do pozornosti, že šetrenie dozorného orgánu bolo v predmetnom prípade začaté na základe podnetu spotrebiteľa, ktorý v ňom poukázal práve na neúmerné náklady spojené s poskytnutím úveru a na svojvoľné navýšenie spotrebiteľského úveru o sumu, o ktorej nebol vopred informovaný.

Záverom žalovaný uviedol, že závery správneho orgánu majú dostatočnú oporu v skutkových zisteniach ako aj v relevantných právnych predpisoch. Trval na tom, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, a preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná aj v prípade, ak pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojedná poskytovateľ úveru so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienku v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a spotrebiteľovi upiera právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, s poukazom na to, že spotrebiteľovi, ktorý pri dojednávaní spotrebiteľského úveru vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní s poskytovateľom úveru, je potrebné v týchto vzťahoch v medziach zákona poskytnúť zvýšenú ochranu, keďže vzhľadom na zložitosť problematiky dôveruje poskytovateľovi úveru. Spoločenskú nebezpečnosť sankcionovaného konania správny orgán videl predovšetkým v zneužití dôvery spotrebiteľa pri dojednávaní spotrebiteľského úveru, ktorého predmetom je financovanie kúpy motorového vozidla. Zotrval na názore, že charakter uvedených porušení povinností žalobcu má negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil, s poukazom na to, že rozsah porušenia je o to závažnejší, že nedostatky boli zistené pri dojednávaní poskytnutia spotrebiteľského úveru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a následne ich zrušenia. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 1, a v § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., vo výrokovej časti týkajúcej sa porušenia právnej povinnosti tak, že určil porušenie právnej povinnosti žalobcom ustanovenej v § 7 ods.1,2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. a uloženia sankcie tak, že žalobcovi znížil výšku uloženej sankcie na 8.000 eur. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný

stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, **či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.** Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že orgány dozoru sankcionovali žalobcu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., keď žalobca v procese poskytovania spotrebiteľského úveru spotrebiteľovi postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil alebo mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku (§ 7 ods. 2, písm. a/, b/), ktorú zákonodarca zakazuje (§ 7 ods. 1).

Podľa čl. 1 ods.1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že **výklad a uplatňovanie** všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujúcu svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. zákaz predávajúceho (poskytovateľa služby) vykonávať obchodnú prax nekalo, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná prax orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie,

informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 2, písm. b/, ods. 6, 8 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods.1,2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to

na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 258/2001 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie :

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods. 1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe

ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vypořiadal s odvolacími námietkami žalobcu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom, a preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods.1 O.s.p..

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platností týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca **za neprijateľné podmienky**

uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1,4 písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné.

Senát odvolacieho súdu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkom kladeným žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č.250/2007 Z. z., keď v zmluvných podmienkach uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere (zmluva a zmluva o zabezpečení), ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, stanovil povinnosť spotrebiteľa zaplatiť poskytnutý úver v celkovej výške 2959,12 €, ktorého výška predstavovala doplatok kúpnej ceny v sume 2203,60 € a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 € bez toho, aby žalobca so spotrebiteľom výšku úveru individuálne dohodol, resp. aby žalobca vopred pred podpísaním predmetnej zmluvy náležite spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. Zo skutkových okolností daného prípadu je zrejmé, že spotrebiteľ u žalobcu zakupoval motorové vozidlo v celkovej cene 3148 €, zálohu zaplatil v sume 944,40 € a zostatok kúpnej ceny 2203,60 € mal zaplatiť vo forme úveru, ktorý mu mal poskytnúť žalobca. Žalobca ako veriteľ poskytol spotrebiteľovi informácie o poskytovanom úvere formou predloženého formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom mu predložil informácie o veriteľovi, o základných charakteristikách spotrebiteľského úveru, nákladoch na spotrebiteľský úver a ďalšie informácie. Z predloženého formulára však skutočnosť, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľa o poplatku za poskytnutie predmetného úveru – pôžičky na doplatenie kúpnej ceny, v sume 755,52 €, nevyplýva, a to ani z časti 3./ formulára upravujúcej náklady na spotrebiteľský úver, a to aj napriek tomu, že **poplatok za poskytnutie úveru sa považuje za náklady úveru podľa § 2 písm. e / zákona č. 258/2001 Z. z.**

Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami

odbornej starostlivosti veriteľa – žalobcu, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe – k poskytnutiu úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z..

Odvolací súd preskúmavajúc zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho využijúc plnú jurisdikciu (§ 250i ods. 2 O.s.p.) považoval námietku žalobcu, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ako aj žalovaným správnym orgánom, za právne nedôvodnú. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd taktiež považoval za nesporne preukázané, že žalobca so spotrebiteľom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez toho, aby spotrebiteľa náležite, so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa služby (spotrebiteľských úverov) spravodlivo očakávať, informoval o podmienkach poskytovaného úveru a zrozumiteľným spôsobom ho oboznámil s náležitosťami výšky poskytovaného úveru, ktorú mu poskytuje na zakúpenie tovaru a ktorú mu poskytuje na zaplatenie nákladov (poplatkov) za poskytnutie predmetného spotrebiteľného úveru.

Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že „spotrebiteľ si nemohol vysvetliť poskytovanú výšku pôžičky inak ako v skutočnosti bola“. Vychádzajúc z obsahu znenia Zmluvy a zmluvy o zabezpečení zo dňa 28. augusta 2009 v časti „ Spôsob financovania“, z uvedeného jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ len zobral na vedomie povinnosť o znášaní nákladov vzniknutých v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru a z ostatných listinných dôkazov a to z formulára, kúpnej zmluvy a sťažnosti spotrebiteľa je zrejmé, že tieto svedčia o tom, že žalobca so spotrebiteľom v posudzovanom prípade vopred pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podmienky úveru náležite nedohodol a teda, že žalobca pred uzatvorením zmluvy spotrebiteľa riadne neinformoval o tom, že poskytovaný úver pozostáva z výšky doplatku kúpenej ceny a nákladov úveru (poplatku za poskytnutý úver), ktorým postupom žalobca ako poskytovateľ úveru mohol narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa, ktoré konanie žalobcu je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorú zákonodarca v právnej norme § 7 ods. 1 zakazuje.

Odvolačný súd sa nemohol stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom kontrolovaný subjekt udáva, že tieto prostriedky poukazuje výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tvrdiac, že žalobca v posudzovanom prípade poskytol spotrebiteľovi úver v celkovej výške 2959,12 eur, táto výška je v zmluve uvedená v časti „spôsob financovania“ ako „Výška úveru celkom“, s ktorou výškou spotrebiteľ súhlasil, pričom v tom istom podiele zmluvy bol spotrebiteľ súčasne informovaný o tom, aká čiastkach tejto sumy predstavuje „Náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, zdôrazniac, že celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 2915,12 eur, z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 2203,60 eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 755,22 eur - obe položky tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z.z. ako aj v zmysle o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou spotrebiteľ súhlasil. Zákonodarca v právnej norme § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. definuje spotrebiteľský úver tak, že na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme a súčasne v právnej norme § 2 písm. c/ tohto zákona zákonodarca ustanovuje, že celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/ a v právnej úprave ustanovenej v § 2 písm. e/ považuje za poplatky akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Senát odvolacieho súdu súhlasí s tvrdením žalobcu, že zmluva o poskytnutí úveru je zmluvný záväzok, ktorý uzatvárajú zúčastnené zmluvné strany na základe dohody a žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru. Žalobca ako poskytovateľ služby, ktorou spotrebiteľovi poskytuje spotrebiteľský úver, je však povinný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupovať v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, úpravu spotrebiteľských úverov zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z.. Zákonodarca v § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, čo sa považuje

za spotrebiteľský úver a čo je nákladom tohto úveru. Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského úveru, za spotrebiteľský úver je možné považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával (doplatok ceny v sume 2203,60 €). Pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky (755,52,-€) postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa právnej úpravy ustanovenej v § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z. a správnosti výpočtu RPMN. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že dôvodom sankcionovania žalobcu v posudzovanom prípade nebola skutočnosť nesprávneho výpočtu RPMN a ani skutočnosť, že by žalovaný mal náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur posudzovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v bodov 1- 5 § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z..

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a vo veci skutkovo a právne správne rozhodol a súčasne žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver prezentovaný správnymi orgánmi oboch stupňov v danej veci, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa. Taktiež podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania v danom prípade je zrejmé, že žalobca porušil právnú povinnosť vyplývajúca mu z § 7 ods. 1, 2 písm. a/,b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n í e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2013

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ing. Dagmar Lojová